

Готель

КУПИТИ

Зворотний бік готельної справи

Що може відбутися в найдорожчому п'ятизірковому готелі Нового Орлеана протягом 5 днів? Наприклад, зміна власника і керівництва, пограбування, спроба зґвалтування та підкупу, скандал на ґрунті расової приналежності й безліч любовних інтриг. Менеджеру готелю Пітеру Мак-Дермотту доводиться залагоджувати не лише негаразди у власному житті, а й уміло жонглювати побажаннями всіх гостей без винятку. Адже й від нього також залежить, чи залишиться готель незалежним або ж увійде до мережі великої корпорації...

КУЛЬТРЕАД

ГОТЕЛЬ

КУЛЬТ**READ**

ARTHUR HAILEY

HOTEL

A NOVEL

АРТУР ГЕЙЛІ

ГОТЕЛЬ

РОМАН

ХАРКІВ
2023 **КСД**

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2023

ISBN 978-617-15-0233-8 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Публікується за сприяння Doubleday, an imprint of The Knopf Doubleday Group, a division of Penguin Random House, LLC

Перекладено за виданням: Hailey A. Hotel : A Novel / Arthur Hailey. — New York : Bantam Books, 1965. — 408 p.

Переклад з англійської *Мара Пінчевського, Олександри Гординчук*

Гейлі А.

Г27 Готель : роман / Артур Гейлі ; пер. з англ. М. Пінчевського, О. Гординчук. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2023. — 528 с.

ISBN 978-617-15-0051-8

ISBN 978-0-553-13089-8 (англ.)

Що може відбутися в найдорожчому п'ятизірковому готелі Нового Орлеана протягом 5 днів? Наприклад, зміна власника і керівництва, пограбування, спроба зґвалтування та підкупу, скандал на ґрунті расової приналежності й безліч любовних інтриг. Менеджеру готелю Пітеру Мак-Дермотту доводиться залагоджувати не лише негаразди у власному житті, а й уміло жонглювати побажаннями всіх гостей без винятку. Адже й від нього також залежить, чи залишиться готель незалежним або ж увійде до мережі великої корпорації...

УДК 821.111(71)

© Arthur Hailey, Ltd., 1968, 2000

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад, 2017

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2023

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2023

Мандрівнику, прошу, вшануй цю вбогу оселю. Купіль готова. Затишний покій чекає на тебе.

Заходь! Заходь!

Напис над дверима заїзду в японському місті Такамацу

«Якби моя воля, я б давно витурив у шию цього начальника охорони», — подумав Пітер Мак-Дермотт. Та волі такої йому ніхто не давав, і от тепер гладкий експолісмен знову завівся кудись саме тоді, коли потрібен був до зарізу. Кремезна двометрова постать Мак-Дермотта схилилася над телефоном. Рвучко набираючи номер, він сказав дівчині, що стояла біля вікна просторого, вистеленого килимом кабінету:

— У нас тут кояться всякі неподобства, а він мов крізь землю провалився.

Крістіна Френсіс глянула на свій годинник. Було вже близько одинадцятої.

— Запитайте в барі на Беронн-стріт, може, він там.

Пітер Мак-Дермотт кивнув.

— Телефоністка саме обдзвонює всі місця, куди вчащає цей Огілві.

Він висунув шухляду, вийняв і простяг Крістіні пачку сигарет. Вона підійшла, взяла сигарету, він підніс їй вогню, потім прикурив сам, дивлячись, як вона затягується димом. Крістіна Френсіс кілька хвилин тому вийшла зі свого, меншого кабінету в адміністративній частині готелю «Сент-Грегорі». Вона засиділася над паперами до цієї пізньої години й уже зібралася була додому, але, побачивши смужку світла під дверима заступника головного адміністратора, вирішила зазирнути до нього.

— Для старшого детектива закони не писані, — сказала Крістіна. — Так із самого початку повелося — з відома В. Т. Мак-Дермотт коротко проказав щось у телефонну трубку і, не опускаючи її, кивнув Крістіні.

— Атож. Я в цьому переконався, коли спробував навести лад у нашій нікчемній охоронній службі. Мене відразу поставили на місце.

— Я не знала про це.

Він лукаво блиснув очима.

— А я гадав, ви знаєте про все.

Вона й справді майже завжди про все знала. Як особиста помічниця Воррена Трента, свавільного й запального власника і головного адміністратора найбільшого в Новому Орлеані готелю, Крістіна була добре обізнана з усіма поточними справами й потаємними перипетіями готельного життя. Вона знала, наприклад, що Мак-Дермотт, якого

місяць чи два тому зробили заступником головного адміністратора, фактично керує величезним, складним господарством «Сент-Грегорі», хоч влада його обмежена, а заробіток — куди нижчий, ніж годилося б. Їй відомі були й причини цього — з документів у папці під грифом «Таємно», які стосувалися його біографії.

— А що, власне, коїться? — спитала Крістіна.

На Пітеровім обличчі з різкими, майже грубими рисами промайнула удавано бадьора посмішка.

— З одинадцятого поверху нам скаржаться на якусь оргію; на дев'ятому герцогиня Кройдонська заявила, що її герцога образив офіціант; хтось доповів, що з номера чотирнадцять-тридцять дев'ять чути страшні зойки й стогін; і на додаток до всього нічний адміністратор хворий, а двоє інших наших детективів зайняті якоюсь невідкладною справою.

Він знов заговорив у телефонну трубку, а Крістіна відійшла до вікна і, трохи відхиливши голову, щоб сигаретний дим не потрапляв у вічі, задумано виглянула на вулицю. Вікно було на другому поверсі, і просто перед нею, у вільному прямокутнику між сусідніми домами, розгорілася перспектива щільно забудованого Французького кварталу. До півночі лишалася година — для цього кварталу час ранній; неонові вивіски нічних барів, бістро, танцзалів та кабаре, так само як світильники за приспущеними жалюзі, не гаснутимуть до самого ранку.

На півночі — мабуть, над озером Пончартрен — у темному небі визрівала літня буря. Про початок її вістували блискавиці й приглушений гуркіт. Якщо хмари посунуть на південь, до Мексиканської затоки, то, бог дасть, над ранок у Новому Орлеані буде дощ.

«Добре було б, якби задощило», — подумала Крістіна. Три тижні місто задихалося від паркої спеки, і в людей уже не витримували нерви. Та й для готелю це було б краще. Головний інженер сьогодні знову поскаржився: «Якщо найближчим часом ми не зупинимо хоча б частину кондиціонерів, то я зніму з себе відповідальність за всю систему». Пітер Мак-Дермотт поклав нарешті трубку, і Крістіна запитала:

— Вам не сказали, хто мешкає в тому номері, де стогнуть?

Він похитав головою і знову взявся за телефон.

— Зараз довідаюся. Мабуть, кому-небудь просто верзеться щось уві сні, але краще все-таки перевірити.

Опустившись у заохлене шкіряне крісло, що стояло перед масивним письмовим столом із червоного дерева, Крістіна раптом відчула, як страшенно вона втомилася. Коли б день був як день, вона давно вже спочивала б удома. Але сьогодні на неї навалилося стільки справ, як ніколи: до готелю прибували учасники зразу двох з'їздів, збільшився й наплив інших приїжджих, — і все це створило проблеми, які доводилося розв'язувати переважно їй самій.

— Добре, дякую, — Мак-Дермотт записав ім'я й поклав трубку. — Якийсь Альберт Веллс із Монреаля.

— Я його знаю, — сказала Крістіна. — Симпатичний чоловічок, він у нас щороку зупиняється. Якщо хочете, я перевірю, у чім річ.

Мак-Дермотт завагався, дивлячись на неї, — таку тендітну, зграбну і втомлену.

Телефон різко задзвонив, і він зняв слухавку.

— На жаль, нічого не виходить, сер, — сказала телефоністка. — Усе обдзвонила, але містера Огілві ніде немає.

— Ну, гаразд. З'єднайте мене зі старшим розсильним.

«Що ж, вигнати цього детектива я не можу, — подумав Мак-Дермотт. — Але завтра всиплю йому так, щоб пам'ятав до нових віників». Тим часом треба було послати кого-небудь подивитись, що діється на одинадцятому поверсі; скаргу герцога й герцогині він вирішив розслідувати сам.

— Старший розсильний слухає, — почув він у трубці млявий гугнявий голос Гербі Чендлера. Чендлер, так само як Огілві, був ветераном готелю; про нього подекували, ніби він має більше «лівих» заробітків, ніж будь-який інший службовець «Сент-Грегорі».

Мак-Дермотт пояснив йому ситуацію й попросив перевірити скаргу з одинадцятого поверху. Як він і сподівався, старший розсильний спробував відкрутитися.

— Але ж це не моя парафія, містере Мак. І ми тут зі своїм ділом ще не впоралися. — Тон був характерний для Чендлера — напівуслесливий, напівхамський.

Мак-Дермотт твердо проказав:

— Жодних «але». Розслідуйте цю скаргу. — Потім, вирішивши прийняти пропозицію Крістіни, додав: — І пришліть сюди розсильного

з універсальним ключем — на нього чекатиме міс Френсіс. — Він поклав трубку, перше ніж Чендлер устиг розтулити рота, і, злегка торкнувшись рукою плеча Крістіни, сказав: — Ходімо. Розсильного візьмете із собою, а тому своєму знайомому скажете, щоб укривався з головою, коли йому щось верзеться.

Гербі Чендлер стояв за своєю конторкою у вестибюлі «Сент-Грегорі» й напружено міркував. На його тхорячому обличчі відбивалося глибоке занепокоєння.

Командний пункт старшого розсильного був розташований у центрі, під однією з пожолоблених колон, що високо вгорі упиралися в розмальовану стелю. З-поза своєї конторки Чендлер бачив усе, що робилось у вестибюлі, а там у цей час товклася сила людей. Делегати з'їздів сновигали сюди-туди, і їхній одчайдушно-веселий настрій підносився з кожною годиною — відповідно до кількості випитих пляшок.

Міркуючи про своє, Чендлер своїм звичаєм стежив за відвідувачами. Ось у двері з Карандель-стріт увалилася галаслива п'яна компанія — троє чоловіків і дві жінки, у руках вони тримали склянки, що їх продають туристам по долару штука в барі Пета О'Браєна у Французькому кварталі. Один з чоловіків ледве стояв на ногах, і двоє інших підтримували його. В усіх трьох до лацканів піджаків були пришпилені жетони делегатів з'їзду: назва компанії, що проводила його — КОКА-КОЛА «ЗОЛОТА КОРОНА», а під нею прізвище самого учасника. Люди поблажливо всміхалися, даючи їм дорогу, і всі п'ятеро, заточуючись, зникли в проході до бару першого поверху.

Незважаючи на пізній час, до готелю прибували й новенькі — з вечірніх поїздів та літаків. По номерах їх розміщали Чендлерові підлегли, яких за традицією називали «хлопцями», хоч нікому з них не було менш як сорок, а декотрі вже й посивіли на цій роботі, бо працювали в готелі по двадцять п'ять і більше років. Гербі Чендлер, який особисто вирішував, кого брати, а кого гнати, віддавав перевагу літнім людям. Коридорний, що, захекуючись, насилу тягне важкі валізи, може розраховувати на більші чайові, ніж парубчисько, який тими валізами вихитуватиме так, наче вони напхані соломною. Один готельний ветеран — до речі, дядько двожилийний, дужий, як бугай, — розігрував справжню пантоміму: зупинявся, ставив валізи на підлогу, прикладав руку до серця, потім, хитаючи головою, піднімав їх і тяг далі. Приїжджих гризло сумління, і вони давали йому на чай не менш як долар, бо були певні, що за десяток-другий кроків старого вхопить грець. Їм і на думку не спадало, що десять відсотків од їхніх чайових

згодом потрапить до кишені Гербі Чендлера — разом із двома доларами, що їх Чендлер щодня лупив з підлеглих за право працювати в готелі.

Запроваджена старшим розсильним система приватних поборів викликала чимало глухих нарікань, хоч навіть за цих умов спритний «хлопець» у розпалі сезону заробляв по сто п'ятдесят доларів на тиждень.

У таких випадках, як сьогодні, Гербі Чендлер вистоював на своєму посту довше, ніж звичайно. Він нікому не довіряв і подумки сам вів свою бухгалтерію, якимсь шостим чуттям на диво точно визначаючи, на скільки розщедриться той чи той постоялець. Серед коридорних інколи траплялися артисти, що пробували обдурити Гербі, називаючи меншу суму чайових. За це їх спостигала кара швидка й невідворотна — присікавшись до якої-небудь дрібниці, Чендлер на місяць виставляв їх за двері, і це, як правило, приборкувало найзапекліших порушників заведеного порядку. Утім, сьогодні Чендлер затримався в готелі з іще однієї причини, саме ця причина дедалі більше непокоїла його після телефонної розмови з Пітером Мак-Дермоттом. Мак-Дермотт наказав перевірити скаргу з одинадцятого поверху. Але Гербі Чендлерові не треба було її перевіряти, він і так здогадувався, що там діється. Здогадувався, бо, власне, сам це й зорганізував.

Кілька годин тому двоє юнаків звернулися до нього з цілком недвозначним проханням. Гербі поштиво вислухав їх, бо їхні батьки були впливові новоорлеанські багатії, що й самі вчащали до готелю.

— Слухай-но, Гербі, — сказав один з юнаків, — у нас тут буде сьогодні студентський бал — та сама нудота, що й завжди, а нам хочеться чогось новенького.

Гербі запитав, наперед знаючи відповідь:

— Новенького? Як накажете це розуміти?

— Ми найняли номер. — Хлопець зашарівся. — Знайди нам двох дівчат.

«Надто ризиковано», — відразу вирішив Гербі. Хлопці були ще зовсім зелені, а до того ж, схоже, і напідпитку.

— На жаль, джентльмени... — почав він, але другий юнак перебив його.

— Тільки не бреш, ніби не можеш, бо ми знаємо, що всі оті «зателефонуй — прийду» у тебе в кишені.

Гербі удавано всміхнувся — вишкірив гострі дрібні зубки.

— І звідки ви взяли таке, містере Діксон?!

Перший хлопець почав умовляти:

— Ми добре заплатимо, Гербі. Ти ж знаєш.

Старший розсильний завагався, жадоба почала брати гору над острахом. Він згадав, що останнім часом його «ліві» прибутки трохи зменшилися. Та й ризик, зрештою, не такий уже великий.

Діксон знову заговорив:

— Ну, годі гратися в ката-мишки. Кажи, скільки?

Гербі оглянув хлопців, згадав, хто їхні батьки, і подвоїв звичайну таксу.

— Сто доларів.

На мить запала мовчанка, потім Діксон рішуче кивнув:

— Згода. — І, обернувшись до приятеля, почав умовляти: — Слухай, за питво ми вже однаково заплатили. Як у тебе на половину не вистачає — я позичу.

— Д-добре...

— Гроші наперед, панове. — Гербі облизав пересохлі губи. — І ще одне: щоб ніякого галасу! Бо як знімете гармидер і хтось поскаржиться, нам усім не минути лиха.

Хлопці забожилися, що все буде, як у людей, аж ось тобі маєш: скандал. І надало ж йому погодитись!

Годину тому двоє дівчат, що їх він викликав, пройшли, як завжди, парадним ходом, і, окрім кількох утаємничених коридорних, ніхто не вгадав би, що то за одні. Якби все було гаразд, то досі обидві, мабуть, уже вийшли б — так само непомітно, як увійшли. Але з одинадцятого поверху скаржилися на оргію — саме це слово вжив Мак-Дермотт. Виходить, там-таки заварилася каша. Гербі скривився, згадавши Діксонові слова про закуплене питво.

Хоч кондиціонери працювали на повну потужність, у вестибюлі нічим було дихати. Гербі витер шовковим носовичком спітнілий лоб і ще раз подумки вилаяв себе за власну дурість. Він і досі не вирішив, що ж його робити, — піти нагору чи куди-небудь ушитися.

Коли двері ліфта розчинилися на дев'ятому поверсі, Мак-Дермотт на мить завагався. Він мав вийти тут, а Крістіна й розсильний, що супроводив її, — на чотирнадцятому.

— Якщо там буде щось серйозне, покличете мене.

— Якщо дуже серйозне — заверещу, щоб ви почули.

Вона глянула йому просто в очі, і двері ліфта стулилися.

Він постояв хвилику, задумано дивлячись на те місце, де щойно бачив її обличчя, а тоді повернувся й широким пружним кроком попрямував до президентського люкса. У цьому найбільшому й найрозкішнішому номері «Сент-Грегорі» — у готелі його називали «Монетний двір» — зупинялися почесні гості, аж до президентів і королів. Зазвичай їм подобався Новий Орлеан, бо, привітавши гостей, місто вміло вберігати від чужих очей їхнє особисте життя, а при нагоді й нерозважливі вчинки. Нині в ньому жили хоча й не короновані, та все ж великоможні особи — герцог і герцогиня Кройдонські, а також їхній почет — секретар, покоївка герцогині й п'ять бедлінгтон-тер'єрів.

Підійшовши до оббитих шкірою й прикрашених золотими геральдичними ліліями дверей, Пітер Мак-Дермотт натиснув на перламутровий гудзик і почув приглушений дзвінок, до якого зразу ж приєднався багатоголосий гавкіт. Чекаючи, він перебирав у пам'яті все, що читав і чув про знатне подружжя.

Герцог Кройдонський, паросток давнього роду, дивився на новітнє життя очима цілком сучасної й практичної людини. Протягом останнього десятиріччя він за допомогою герцогині — кузини королеви й теж досить відомої в політичних сферах особи — зробив непогану кар'єру, здобувши ранг роз'їзного посла Великої Британії й репутацію політика, що вміє залагодити будь-яке дипломатичне непорозуміння. Останнім часом, однак, подейкували, ніби герцогова кар'єра сягнула критичної точки — можливо, через те, що практицизм його переріс у потяг до таких мирських утіх, як вино й адюльтер. Ці чутки спростовувалися іншими — мовляв, хмари над герцоговою головою не такі вже густі й незабаром розвіються, бо герцогиня взяла чоловіка в шори. На користь останньої версії свідчив і поголос про те,

ніби герцога Кройдонського мають незабаром призначити послом Великої Британії у Сполучених Штатах.

За спиною Пітера хтось прошепотів:

— Перепрошую, містере Мак-Дермотт, можна вас на два слова?

Рвучко обернувшись, він побачив Сола Нетчеца, розсильного офіціанта; старий, очевидно, наблизився до нього навшпиньках. Худий як смерть, він був одягнений у короткий білий сюртук, облямований фірмовими кольорами готелю — червоним і золотим. Гладко зализане волосся закручувалося на лобі старомодним чубчиком. Очі в офіціанта були вицвілі, він нервово тер кощаві руки з набряклими, вузлуватими жилами.

— Що скажете, Соле?

Затинаючись від хвилювання, офіціант видихнув:

— Ви тут, мабуть, з приводу скарги — скарги на мене.

Мак-Дермотт глянув на двері. Вони не відчинялися, і кроків за ними чути не було — тільки гавкіт.

— Розкажіть, що сталося.

Старий знервовано проковтнув слину і, не відповідаючи прямо на запитання, гарячково, благально зашепотів:

— Не виганяйте мене з роботи, містере Мак-Дермотт, я старий, мене вже ніхто не візьме... — Він подивився на двері президентського люкса, і в засмучених очах його засвітилася неприязнь. — Досі вони наче й не вередували... От тільки сьогодні чомусь... А я ж усі їхні забаганки вдовольняв, жодним словом їм не перечив, хоч на чай від них не діждешся.

Пітер мимоволі всміхнувся. Він знав: англійські вельможі взагалі рідко дають чайові, певне, вважають, що слугувати їм — і так уже велика честь.

— Ви, однак, і досі не сказали мені... — перебив він офіціанта.

— Та я ж до цього веду, містере Мак-Дермотт... — Сол годився йому в діди, і Пітерові аж ніяково було дивитись, як хвилюється старий. — Це сталося з пів години тому. Проти ночі вони замовили раптом вечерю — устриці, шампанське, креветки по-креольськи...

— Облиште меню! І що сталося?

— З тих креветок усе й почалося, сер. Коли я подав їх... Слово честі, сер, я працюю не один рік, але такого, здається, ще не було...

— О господи! — Пітер увесь час позирав на двері, готовий урвати розмову, щойно вони прочиняться.

— Я вже кінчаю, містере Мак-Дермотт. Отож коли я подав креветки по-креольськи, герцогиня раптом вийшли з-за столу, а потім, вертаючись, підбили мені руку. Якби я не знав, що такого не може бути, то сказав би, що герцогиня зробили це навмисне.

— Дурниці!

— Атож, сер, атож. Але, бачте, на штанях у герцога лишилася плямка — малесенька, сер, присягаюся, — завбільшки як цент.

— І через це така буча? — недовірливо спитав Пітер.

— Богом присягаюся, містере Мак-Дермотт, — тільки через це. Але герцогиня так розкричалася, наче... наче я вбив когось. Я вже й вибачався, і мокру серветку приніс, щоб ту плямку змити, а герцогиня нічого чути не хочуть — подай їм містера Трента, і край.

— Містера Трента немає в готелі, — сказав Пітер і, вирішивши, що висновки робитиме, коли вислухає другу сторону, додав: — Якщо ваша зміна скінчилася, йдіть додому. Повернемось до цього завтра.

Коли офіціант зник, Пітер Мак-Дермотт удруге натис на дзвоник. Цього разу двері розчинилися зразу — собаки навіть не встигли загавкати знову. Пітер побачив кругловидого молодика в пенсне і впізнав у ньому секретаря герцогів Кройдонських. У ту ж мить із номера почувся жіночий голос:

— На бога, чи не можна припинити це дзеленчання?

Незважаючи на гнівні нотки, голос був приємний, ба навіть звабливий, низький і ледь хрипкуватий.

— Перепрошую, — сказав Пітер секретареві. — Я гадав, що ви не почули. — Він відрекомендувався й додав: — Мені доповіли, що сталося якесь непорозуміння з нашим офіціантом. Я прийшов вислухати ваші претензії.

— Ми чекаємо містера Трента, — сказав секретар.

— Містера Трента в готелі немає й сьогодні ввечері вже не буде.

Розмовляючи, вони ввійшли до холу — затишного квадратного передпокою з ворсистим килимом на всю підлогу, двома кріслами в чохлах і телефонним столиком, над яким висів дереворит¹ Морріса Генрі Гоббса — панорама Нового Орлеана. Двійчасті двері з коридору утворювали один бік квадрата. Двері навпроти, що вели до просторої вітальні, були прочинені. Праворуч і ліворуч були ще двоє дверей, одні

до маленької, але повністю обладнаної кухні, а другі — до спальні-кабінету, де нині мешкав секретар. До двох головних суміжних спалень можна було ввійти і з вітальні, і з кухні — вигода, передбачена на той випадок, коли таємному візитерові треба непомітно вислизнути з номера.

— І по нього не можна послати?

Це запитала, навіть не привітавшись, герцогиня Кройдонська. Вона з'явилася у дверях вітальні у супроводі трьох збуджених, галасливих тер'єрів. Нетерпляче ляснувши пальцями, герцогиня враз утихомирила собак і холодно подивилася Пітерові в очі. Він мимохіть замилювався її вродливим вузьким обличчям, яке стільки разів бачив на фотографіях у газетах і журналах. Навіть одягнена по-домашньому, вона вражала витонченою елегантністю.

— Щиро кажучи, ваша світлосте, я не знав, що вам потрібен особисто містер Трент.

Сіро-зелені очі зміряли його з ніг до голови.

— Якщо містера Трента немає, то сюди міг би прийти його старший заступник.

Пітер відчув, що червоніє. Хоч як гордовито трималася герцогиня, в її позі було щось зворушливе й звабне. Йому пригадалася фотографія з якогось ілюстрованого тижневика: герцогиня на коні долає високий бар'єр. Стрибок небезпечний, але на обличчі її немає й тіні хвилювання, вона цілком певна себе... У цю мить він почувався так, наче стоїть унизу, а герцогиня дивиться на нього з коня.

— Я його старший заступник. І саме тому прийшов до вас особисто.

В очах, що невідривно дивилися на нього, засвітилися глузливі вогники.

— Чи не надто ви молоді як на таку посаду?

— Ні. Адміністративні посади в готелях тепер досить часто доручають молодим людям. — Він помітив, що секретар тихесенько зник.

— Скільки ж вам років?

— Тридцять два.

Герцогиня всміхнулася. При бажанні — як оце зараз — її обличчя жвавішало, тепліло. «Перед її чарами, мабуть, мало хто може встояти, — подумав Пітер. — Недаремно їх так розписують». Він

прикинув, що вона років на п'ять-шість старша від нього, хоч, очевидно, молодша від герцога, якому вже далеко за сорок.

— Ви пройшли якийсь курс навчання? — поцікавилася вона.

— Так, я закінчив Корнельський університет, факультет готельної адміністрації. Перше ніж потрапити сюди, працював заступником адміністратора у «Волдорфі»². — Пітер через силу вимовив слово «Волдорф» і подумки додав: «...звідки мене вигнали з ганьбою, записавши в чорний список готельних компаній, і моє щастя, що мене взяли на роботу сюди — взяли тому, що “Сент-Грегорі” жодній компанії не належить». Уголос він цього, звісно, нізащо б не сказав, бо вважав, що душевна мука — річ суто особиста, і терпіти її треба мовчки навіть тоді, коли тобі ненароком сиплють на рану сіль.

— У «Волдорфі» нізащо не допустили б того, що сталося тут сьогодні, — мовила герцогиня.

— Запевняю вас, мадам, що в «Сент-Грегорі» ми також негайно реагуємо на всі справедливі претензії клієнтів.

«Не розмова, а гра в теніс, — подумав Пітер. — Перекидаємо м'ячик сюди-туди. Тепер її подача».

— Справедливі претензії! — вигукнула герцогиня. — Та чи знаєте ви, що ваш офіціант обляпав мого чоловіка з голови до ніг майонезом?

«Явне перебільшення. Навіщо це їй?» — здивувався Пітер. Досі стосунки між адміністрацією готелю й титулованим подружжям були бездоганні.

— Мене повідомили, що стався прикрий випадок, який пояснюється, очевидно, неухважністю офіціанта, і я прийшов попросити пробачення від імені адміністрації.

— Нам зіпсовано вечір, — вела своє герцогиня. — Ми вирішили відпочити від усіх прийомів, побути на самоті, у своєму номері. Вийшли на кілька хвилин подихати свіжим повітрям — власне, обійшли навколо готелю, — потім повернулися вечеряти — і ось маєте!..

Пітер співчутливо покивав головою; уся ця історія, однак, дедалі більше спантеличувала його. Попри видиму абсурдність такого припущення, йому здавалося, що герцогиня хоче закарбувати в його пам'яті всі подробиці сьогоднішнього інциденту.

— Може, якщо я попрошу пробачення в самого герцога... — почав він.

— Ні, у цьому немає потреби, — твердо проказала герцогиня.

Пітер хотів уже попроситися, коли двері вітальні широко розчинилися й на порозі з'явився герцог Кройдонський. На відміну від дружини, одягнений він був неохайно: пом'ята біла сорочка, чорні штани, які носять під смокінг. Пітер Мак-Дермотт пошукав очима злосчасну пляму від майонезу і знайшов її — ледь помітний слід, що його офіціант міг би вмити зчистити. За герцоговою спиною в просторій вітальні світився екран телевізора.

Червоне, брезкле обличчя герцога здавалося старішим, ніж на останніх журнальних портретах. У руці він тримав чарку, і, коли заговорив, голос його прозвучав нетвердо:

— О, перепрошую. — І до герцогині: — Знаєш, люба, я, здається, забув у машині сигарети.

Вона гостро відповіла:

— Нічого, я принесу.

Тон, яким це було сказано, міг означати лиш одне: «Йди звідси!» — і герцог, кивнувши, повернувся до вітальні. То була дивна, неприємна сцена, яка чомусь іще більше розгнівала герцогиню.

Обернувшись до Пітера, вона просичала:

— Я вимагаю, щоб містеру Трентові доповіли про все, що тут сталося. І перекажіть йому, що мене може задовольнити тільки його особисте перепрошення.

Пітер вийшов з номера зовсім спантеличений, але зібрати думки не встиг: у коридорі на нього чекав розсильний, що супроводив Крістіну на чотирнадцятий поверх.

— Містере Мак-Дермотт, — випалив він, — міс Френсіс чекає на вас у номері чотирнадцять-тридцять дев'ять і просить, щоб ви прийшли туди негайно!

[1](#) Гравюра на дерев'яній дошці.

[2](#) «Волдорф-Асторія» — один з найбільших готелів Нью-Йорка.

За чверть години перед тим — коли Пітер Мак-Дермотт вийшов з ліфта на дев'ятому поверсі — розсильний, усміхаючись, спитав Крістіну:

— Надумали записатися в охоронці, міс Френсіс?

— Якби наш старший детектив був на місці, я б цим не займалася, — відповіла дівчина.

Розсильний Джиммі Дакворт, осадкуватий лисий чоловічок, чий жонатий син працював у бухгалтерії «Сент-Грегорі», зневажливо кинув:

— А-а, цей Огілві...

За мить ліфт зупинився на чотирнадцятому поверсі.

— Нам у номер чотирнадцять-тридцять дев'ять, Джиммі, — сказала Крістіна, і обоє впевнено звернули праворуч.

«Ми по-різному опановували географію цього готелю, — подумала вона. — Він — рік у рік тягаючи валізи з вестибюля до номерів, а я — вивчаючи напам'ять друковані плани поверхів...»

Їй спало на думку, що п'ять років тому, зазираючи в сьогоднішній день, жоден з її друзів — студентів Вісконсинського університету — навіть жартома не припустив би, що весела й розумна Кріс Френсіс, якій так легко даються іноземні мови, працюватиме в...

новоорлеанському готелі. П'ять років тому — як давно це було! — вона майже нічого не знала та й, власне, знати не хотіла про це південне місто. У школі вчитель історії розповідав, як Сполучені Штати придбали Луїзіану³, а потім вона дивилася «Трамвай

“Бажання”»⁴. Та на той час, коли вона приїхала сюди, про цю п'єсу вже встигли забути, трамвайну лінію зняли, пустивши тим маршрутом автобус, і вулиця Бажання, випавши з туристичних довідників, знову злилася з лабіринтом непоказних завулків східної частини міста.

Мабуть, вона й приїхала сюди саме тому, що так мало знала про це місто. Після трагедії у Вісконсині, прибита горем, вона інстинктивно шукала забуття десь там, де її ніхто не знає й де їй самій усе чуже. Знайомі речі, знайомі звуки озивалися в серці нестерпним болем, який не втихав ні вдень, ні вночі. Хоч як це дивно («Дивно й соромно», — думала вона), кошмари не мучили її; вона тільки знову й знову, у тій

самій послідовності, бачила уві сні все, що сталося того страшного дня в Медісонському аеропорту. Вона проводжала свою родину в подорож Європою. Мати була в піднесеному, збудженому настрої, з пришпиленою замість брошки орхідеєю, яку з побажанням приємної мандрівки отримала від подруги, батько лагідно всміхався, радіючи, що протягом наступного місяця справжні й вигадані недуги його пацієнтів лікуватиме хтось інший. Він посмоктував люльку, котру, коли оголосили посадку, вибив об підшву черевика. Бебс, старша сестра, обняла Крістіну, і навіть Тоні — брат, на два роки молодший від неї, — дозволив себе поцілувати, хоч терпіти не міг привселюдних виявів емоцій.

— Бувай, Шинко! — гукали Бебс і Тоні, піднімаючись трапом, і Крістіна всміхалася у відповідь на це недоладне, добродушне прізвисько, яке вони дали їй тому, що вона була середульша в «сімейному бутерброді». Усі четверо пообіцяли писати їй, хоч за два тижні, по закінченні семестру, вона мала приєднатися до них у Парижі. Мати на прощання міцно пригорнула Крістіну до грудей, сказала: «Шануйся...» А за кілька хвилин по тому велетенський турбогвинтовий літак, велично ревучи, вирулив на старт, відірвався від бетонної доріжки і майже зразу почав падати, черкнув одним крилом по землі і, підстрибуючи, покотився шкереберть — хмара куряви, потім вогняний стовп і, нарешті, німа купа металевих уламків та пошматованих людських тіл... Це сталося п'ять років тому. Через кілька тижнів Крістіна виїхала з Вісконсину й більше туди не поверталася. Вони нечутно прямували коридором — м'який килим скрадав їхні кроки. Джиммі Дакворт, ідучи попереду, бубонів собі під ніс:

— Номер чотирнадцять-тридцять дев'ять — це, значить, отой дідок, містер Веллс. Ми переселили його з наріжної кімнати днів зо два тому.

Попереду двері одного з номерів відчинилися, і в коридор вийшов гарно вдягнений чоловік років сорока. Замкнувши двері, він уже хотів був покласти ключ у кишеню, але завагався, з неприхованою цікавістю розглядаючи Крістіну. Ще мить — і він заговорив би до неї, але коридорний ледь помітно похитав головою. Крістіна відразу розшифрувала для себе зміст цієї німої сцени й подумала, що, власне, могла б пишатися: цей чоловік прийняв її за повію, а відомо, що Гербі Чендлер пропонує клієнтам тільки першорядних красунь!

Коли вони пройшли далі, вона спитала:

— А чому містера Веллса переселили?

— Здається, той, хто жив у номері чотирнадцять-тридцять дев'ять, почав скаржитися, і їх поміняли місцями.

Тепер Крістіна пригадала, що від мешканців номера 1439 уже не раз надходили скарги. За стіною цього номера була шахта вантажного ліфта, а крім того, у ньому сходилися чи не всі труби водопостачання готелю; отже — постійний гуркіт і нестерпна задуха. Кожен готель має принаймні один такий номер — зветься він звичайно кімнатою сміху, і заселяють його тільки тоді, коли вільних місць немає.

— Отже, у містера Веллса був кращий номер. Чому ж переселили саме його?

Розсильний знизав плечима.

— Про це ви спитайте в бюро оформлення.

— Я б хотіла знати вашу особисту думку.

— По-моєму, його переселили тому, що він ніколи не скаржиться. Старий зупиняється у нас щороку, але ще жодного разу ніхто не чув од нього прикрого слова. От вони й розперезалися, ладні йому на голову сісти.

Крістіна сердито стулила губи, а Джиммі Дакворт додав:

— Я чув, ніби в їдальні його садовлять за стіл коло кухонних дверей, туди, де ніхто не сідає. Мовляв, стерпить, йому однаково.

«Ну, стривайте, завтра ви в мене побачите, однаково чи ні, — розлютовано подумала Крістіна. — Я вам покажу, як збиткуватися з клієнта, та ще й такої лагідної людини!» Вона розгнівалася не на жарт. У готелі вже знали, що під гарячу руку їй краще не потрапляти, і дехто — їй це було відомо — називав її навіть рудою відьмою. Здебільшого, щоправда, вона стримувала свій темперамент, та інколи, в інтересах справи, давала йому волю.

Вони завернули за ріг і зупинилися перед дверима номера 1439.

Розсильний постукав. Вони постояли, прислухаючись, але за дверима не озивалися. Джиммі Дакворт постукав знову, цього разу гучніше, і з номера почувся жахливий стогін — спочатку тихий, він перейшов у розпачливий зойк і нараз увірвався.

— Діставайте свою відмичку. Хутчіш! — наказала Крістіна.

Розсильний відімкнув двері й увійшов, а вона лишилася в коридорі: деяких правил поведінки в готелі не слід порушувати навіть за явно

критичних обставин. У номері було темно. Вона побачила, як Дакворт увімкнув горішнє світло і, пройшовши передпокій, зник у кімнаті. Майже в ту ж мить він гукнув:

— Міс Френсіс, ходіть сюди!

У кімнаті було нестерпно душно, хоч регулятор кондиціонера стояв на рисці «Прохолодно». Та це єдине, що Крістіна встигла помітити, бо увагу її відразу притягла до себе людина, що, болісно вигнувшись, напівсиділа-напівлежала в ліжку. Це був знайомий їй, схожий на пташку чоловік на ім'я Альберт Веллс. Його обличчя мало землистосірий колір, очі вирачалися, він судомно хапав ротом повітря, силкуючись наповнити легені.

Крістіна підійшла до ліжка. Колись, багато років тому, вона бачила в батьковім кабінеті пацієнта в нападі ядухи. Усе, що робив тоді батько, Крістіна повторити не змогла б, але одне запам'ятала.

— Відчиніть вікно! — звеліла вона Даквортів. — Йому потрібне свіже повітря.

Розсильний не відводив зляканих очей від обличчя хворого.

— Вікно заплomboване, — розгублено пробелькотів він. — Усі вікна заплomboували, коли встановили кондиціонери.

— То зірвіть плombo. А як не вийде, розбийте шибку.

Вона вже зняла слухавку телефона, що стояв на тумбочці біля ліжка. Коли телефоністка озвалася, Крістіна сказала:

— Говорить міс Френсіс. Доктор Аронс у готелі?

— Ні, міс Френсіс. Але він залишив якийсь номер. Якщо справа нагальна, я можу викликати його.

— Так, справа нагальна. Скажіть докторові Аронсу, хай негайно — чуєте, негайно! — їде сюди. Я в номері чотирнадцять-тридцять дев'ять. Спитайте, чи довго йому добиратися сюди, і подзвоніть мені.

Поклавши слухавку, Крістіна подивилася на хворого. Хирляве тіло старого не розгиналося, він хрипів, і обличчя його, ще хвилину тому землисте, починало синіти. Він знову застогнав, бо кожен віддих давався йому ціною страшного напруження, і ці відчайдушні потуги вичерпували його останні сили.

— Містере Веллс, — сказала вона, намагаючись надати своєму голосу впевненості, якої зовсім не почувала, — вам буде легше дихати, якщо ви розслабитесь.

Вона помітила, що розсильний уже дає собі раду з вікном: металевими плічками зірвав пломбу і тепер торсає нижню раму, яка поволі піддається.

Слова Крістіни начебто дійшли до свідомості хворого — в усякому разі, він обм'як. Дівчина обняла його за плечі (на ньому була старосвітська фланелева нічна сорочка, під грубою тканиною випиналися гострі старечі лопатки) і поправила подушки, щоб він міг зручніше вмотитися на них, не змінюючи пози. Він невідривно дивився на неї вологими, вирячкуватими очима, намагаючись бодай поглядом виразити свою вдячність. Вона заспокійливо сказала:

— Я викликала лікаря. Він от-от буде тут.

У цю мить Джиммі Дакворт напружився, крякнув — і рама підскочила вгору. Свіжий, прохолодний вітер війнув у кімнату. «Отже, гроза таки посунула на південь», — зраділа Крістіна. Альберт Веллс жадібно хапав ротом чисте повітря.

Задзвонив телефон. Кивнувши розсильному, щоб той заступив її біля хворого, вона зняла трубку.

— Доктор Аронс уже їде, міс Френсіс, — повідомила телефоністка. — Він був у Параді. Просив переказати, що прибуде за двадцять хвилин.

Крістіна прикинула: Параді лежить на тому березі Міссісіпі, за Алжиром⁵. Навіть якщо він витискатиме з машини все, що можна, двадцять хвилин — це фантазія. До того ж вона іноді сумнівалася в компетентності шановного доктора Аронса, любителя сазераку⁶, який жив у готелі безплатно, виконуючи за це обов'язки лікаря швидкої допомоги.

— Боюся, так довго ми чекати не можемо, — сказала вона телефоністці. — Перегляньте, будь ласка, список мешканців, може, серед них є лікарі?

— Я вже переглянула. — У голосі телефоністки бриніла гордість — певно, вона начиталася оповідань про своїх героїчних колег і теж готувала себе до подвигу. — У двісті двадцять першому живе доктор Кеніг, а в тисяча двісті третьому — доктор Аксбрідж.

Крістіна занотувала номери в блокноті, що лежав поряд з телефонним апаратом, і сказала:

— Гаразд, з'єднайте мене, будь ласка, з двісті двадцять першим.

Лікарям, що оселяються в готелі, право на спокій гарантоване так само, як усім. Проте в нагальних випадках протокол доводиться порушувати.

Після кількох гудків трубку зняли, і сонний голос вимовив з помітним німецьким акцентом:

— Слухаю вас.

Відрекомендувавшись, Крістіна сказала:

— Даруйте, що турбую вас, докторе, але один з наших мешканців серйозно захворів. — Вона скося глянула на ліжку. Хоча синюшність зійшла, обличчя хворого все ще було мертвотно-сіре, і дихав він так само важко. — Чи не могли б ви оглянути його?

На мить запала пауза, а тоді голос у трубці зичливо, лагідно відповів:

— Люба фройляйн, я був би вельми щасливий, якби міг бодай чимось стати вам у пригоді. Боюся, однак, що зробити цього не зможу. — І з добродушним сміхом: — Бачте, я доктор музики і приїхав до вашого прекрасного міста як запрошений — так це у вас зветься? — запрошений диригент, щоб дати кілька концертів з вашим чудовим симфонічним оркестром.

Хоч яка заклопотана була Крістіна, вона насилу стримала сміх.

— Прошу пробачення, докторе.

— О, пусте, пусте. Звичайно, якщо моєму сердешному сусідові — як би це сказати? — не зможуть зарадити інші доктори, то я готовий прийти до нього зі своєю скрипкою. — У телефонній трубці почулося глибоке зітхання. — Хіба можна уявити собі смерть кращу, ніж під адажіо Вівальді чи Тартіні — до того ж у віртуозному виконанні?

— Дякую. Сподіваюся, що до цього не дійде. — Крістіна вже нетерпеливилась.

Доктор Аксбрідж озвався зразу. На перше запитання Крістіни відповів сухо, по-діловому: «Так, я лікар-терапевт». Вислухавши її, коротко кинув:

— Буду за кілька хвилин.

Розсильний усе ще стояв над хворим. Крістіна сказала йому:

— Мені потрібен містер Мак-Дермотт. Він зараз у президентському люксі. Почекайте його в коридорі і, щойно він звільниться, попросіть, щоб негайно піднявся сюди. — Вона знову зняла телефонну трубку. — Головного інженера, будь ласка.

На щастя, головний інженер не мав звички зникати бозна-куди. У Дока Вікері, холостяка, що мешкав у готелі, був у житті лиш один інтерес: технічне обладнання «Сент-Ґреґорі». Уже двадцять п'ять років, відколи він розпрощався з морем і своєю рідною Шотландією, Док Вікері доглядав усю готельну техніку і за скрутних часів, коли грошей на заміну старого обладнання не вистачало, умів у тільки йому відомий спосіб змушувати втомлені машини працювати понад силу. Головний інженер був приятелем Крістіни і — вона знала це — дорожив дружбою з нею. За мить шотландець узяв слухавку, і Крістіна коротко розповіла йому про Альберта Веллса.

— Лікар іще не прибув, але він, напевно, скаже, що потрібен кисень. У нас, здається, є переносний кисневий апарат, правда?

— Атож, у нас є балони з киснем, Кріс, але ми використовуємо їх тільки для газозварювання.

— Усе одно це кисень, — сказала Крістіна. Власне, ідея належала не їй — вона просто згадала батькову розповідь про аналогічний випадок. — Упаковка, зрештою, не має значення. Тож, будь ласка, звеліть комусь із механіків доставити сюди все, що треба.

— Буде зроблено, ясочко. Я й сам зараз у штани влізу й прийду, бо в мене є такі розумники, що можуть накачати твого хворого ацетиленом, і тоді він уже напевно віріже дуба.

— Ну, то, будь ласка, швидше!

Вона поклала трубку й подивилася на Альберта Веллса. Очі в нього були заплющені, він затих і, здавалося, зовсім не дихав.

У відчинені двері злегка постукали, і з коридора ввійшов високий худорлявий чоловік — вугласте обличчя, сиві скроні, синій, немодного крою костюм, під піджаком — бежева піжама.

— Аксбрідж, — відрекомендувався він коротко й чітко.

— Докторе! — вигукнула Крістіна. — Оце щойно він...

Лікар кивнув, поставив на ліжку свій саквояж і блискавичним рухом видобув з нього стетоскоп. Не гаючи ні секунди, приклав його до грудей старого, послухав, потім обернувся до саквояжа, вийняв шприц, вправним і точним рухом насадив голку, надбив скляну ампулку й набрав у шприц рідину. Відтак схилився над хворим, високо закасав рукав нічної сорочки й скрутив його грубим джгутом.

— Візьміться тут і тримайте міцно, — наказав Крістіні.

Змочивши ватку спиртом із пляшечки, доктор Аксбрідж провів нею по шкірі і встромив голку у вену. Потім кивнув Крістіні: «Можете відпустити», — і, подивившись на годинник, почав повільно вводити рідину.

Крістіна запитливо глянула на лікаря. Той пояснив:

— Амінофілін. Стимулює діяльність серця.

Він знову подивився на годинник, плавно й повільно натискаючи на поршень шприца. Минула хвилина, друга... Шприц уже спорожнів наполовину, але хворий не реагував.

— Що з ним? — пошепки спитала Крістіна.

— Бронхіальна астма. Думаю, що в нього це не перший напад.

Раптом малий чоловічок глибоко зітхнув — і почав дихати. Він дихав повільніше, ніж перед цим, і не так судомно. Його очі розплющилися.

Крістіні відлягло від серця. Лікар витяг голку й почав розбирати шприц.

— Містере Веллс, — промовила Крістіна, — ви чуєте мене?

У відповідь він покивав головою, невідривно, як і допіру, дивлячись їй у вічі.

— Ми знайшли вас у дуже тяжкому стані, містере Веллс. Це доктор Аксбрідж, наш мешканець. Він прийшов допомогти вам.

Чоловік перевів погляд на лікаря й через силу вимовив чи, радше, видихнув: «Дякую». Отже, він нарешті заговорив! Обличчя його трохи порожевіло.

— Передусім дякуйте цій дівчині. — Лікар стримано усміхнувся, потім сказав Крістіні: — Він серйозно хворий і потребує подальшого медичного догляду. Я раджу негайно перевезти його до лікарні.

— Ні, ні! Я не хочу, — швидко і рішуче промовив старий. Відштовхнувшись від подушок, він подався вперед, витяг з-під ковдри ще недавно неживі руки, очі дивилися тепер гостро, осмислено. Крістіна здивовано подумала, що за ці кілька хвилин він буквально ожив. Правда, дихалося йому ще важко, він одсапувався, але криза вже явно минула.

Лише тепер Крістіна могла придивитися до нього уважніше. Раніш вона давала Веллсові років п'ятдесят із гаком, але, мабуть, помилялася — йому, видно, було всі шістдесят. Дрібна статура, худорляві сутулі плечі, загострені риси обличчя робили його схожим на

горобця — Крістіна мимоволі порівнювала його з пташкою й під час попередніх зустрічей. Він був майже лисий і залишки свого сивого волосся звичайно зачісував ріденькими прядками, але зараз воно було скуйовджене й мокре від поту. З обличчя його не сходив лагідний, сумирний, навіть якийсь винувато-вибачливий вираз, але Крістіна гадала, що це тільки маска людини з твердою й рішучою вдачею — людини, що тишком-нишком уміє домагатися свого.

Вона познайомилася з Альбертом Веллсом два роки тому. Він скромненько ввійшов тоді до її кабінету й попросив розібратися: на його думку, у рахунок закралася помилка, але в касі з ним не погоджувалися. Ішлося про дрібницю — якихось сімдесят п'ять центів, — і, як ведеться у тих випадках, коли мешканці заперечують проти невеликих сум, головний касир ладен був просто викреслити три чверті долара з рахунку, але Альберт Веллс хотів довести, що він взагалі цих грошей не винен. Терпляче перевіривши всі папери, Крістіна впевнилася, що малий чоловічок має рацію; оскільки ж вона сама зазнавала раптових нападів ощадливості (які, однак, чергувалися з періодами безоглядного, чисто жіночого марнотратства), то його принципова настійливість викликала в неї повагу й симпатію. Водночас вельми скромні витрати, перелічені в рахунку, і Веллсів одяг, явно придбаний у крамниці готових речей, навели її на думку, що це людина обмеженого достатку, можливо, пенсіонер, для якого щорічна поїздка в Новий Орлеан — довгождане свято.

Тим часом Альберт Веллс заговорив:

— Я не люблю лікарень. Для мене гірше немає, як туди потрапити.

— Якщо ви залишитесь тут, — відказав лікар, — вам потрібен буде медичний догляд і медсестра — принаймні на добу. А крім того — кисневі подушки.

Чоловік не здавався:

— Про медсестру я можу домовитися з адміністрацією готелю. Правда ж, міс? — благально звернувся він до Крістіни.

— Так, це можна влаштувати.

Очевидно, Альбертові Веллсу дуже не хотілося потрапляти до лікарні. Всупереч своїм правилам, він навіть наважився просити про послугу, не передбачену готельним сервісом. Крістіні спало на думку, що старий, можливо, і не уявляє собі, як багато треба платити за послуги доглядальниці.

У цю мить їхню увагу привернула поява робітника в комбінезоні, який котив на візку балон з киснем. Слідом за ним у дверях з'явилася кремезна постать головного інженера. Він ніс гумовий шланг, моток дроту й поліетиленовий мішечок.

— До шпиталю нас із цим причандаллям, звісно, не пустили б, Кріс, — сказав головний інженер. — Але, гадаю, своє діло воно зробить.

Одягнений він був нашвидку — у старому твідовому піджаці, під яким видніли розхристані волохаті груди, і в спортивних штанях; на ногах — розтоптані сандалі. Окуляри в масивній оправі сиділи, як завжди, на самому кінчику носа, і дивився він поверх них, від чого шкіра на його круглому лисому черепі бралася зморшками.

Головний інженер устроїв кінець шланга в проріз у поліетиленовому мішечку й почав закріплювати його дротом. Помітивши, що підручний розгублено стоїть посеред кімнати, він сказав:

— Постав-но балон коло ліжка, хлопче. І ворущись, бо я вже не знаю, кому раніше давати кисень.

Доктор Аксбрідж здивовано спостерігав цю сцену. Крістіна пояснила йому, що про кисень подбала сама, знаючи, що він знадобиться, і відрекомендувала лікареві головного інженера.

Руки в її приятеля були все ще зайняті, тому він тільки зиркнув спідлоба й кивнув.

За хвилину імпровізована маска була готова, і головний інженер заявив:

— У таких мішечках подушилося хтозна-скільки людей. То хай цей тепер хоч одного врятує. Як, по-вашому, докторе, відповідає він вимогам чи ні?

Незворушний, здавалося, доктор Аксбрідж несподівано тепло всміхнувся.

— По-моєму, цілком відповідає. — Він глянув на Крістіну. — Я бачу, в цьому готелі зібрався вельми кваліфікований персонал.

Дівчина засміялася.

— Заждіть, наступного разу ми переплутаємо номер вашої броні, і ви одразу зміните свою думку.

Лікар обернувся до хворого.

— Після кисню вам полегшає, містере Веллс. У вас, очевидно, з бронхами не все гаразд?

Альберт Веллс кивнув і хрипко пояснив:

— Я підхопив бронхіт, ще коли шахтарював. А потім додалася й астма. — Він звів очі на Крістіну. — Даруйте, що все так вийшло, міс.

— Ні, це ви даруйте, що вас переселили сюди.

Головний інженер з'єднав вільний кінець шланга із зеленим балоном. Доктор Аксбрідж проінструктував його:

— Для початку — п'ять хвилин кисню, п'ять хвилин перерви, і знову так само.

Вони вдвох закріпили маску на обличчі хворого, і за мить почулося тихе шипіння газу.

Лікар глянув на свій годинник, відзначаючи час, і спитав:

— Ви викликали місцевого лікаря?

Крістіна пояснила йому, що має прийти доктор Аронс. Аксбрідж схвально кивнув.

— Мені доведеться зразу ж передоручити йому пацієнта.

Іллінойська ліцензія — я не маю права практикувати в Луїзіані. — Він схилився над Альбертом Веллсом. — Ну як, краще?

Той ствердно кивнув головою під маскою.

З коридору долинули тверді кроки, і в номер увійшов, на мить затуливши своєю високою постаттю проріз дверей, Пітер Мак-Дермотт.

— З'явився на ваш виклик, — сказав він Крістіні й, глянувши на хворого, спитав: — Небезпека вже минула?

— Тепер уже, здається, минула, але, по-моєму, ми мусимо зробити ще дещо для містера Веллса. — Знаком запросивши Пітера в коридор, вона переповіла йому те, що їй розказав розсильний. Почувши про переміну номерів, Пітер сердито насупився. Тоді Крістіна додала: — Якщо він залишиться в нас, ми повинні переселити його до іншої кімнати й подбати про медсестру — сподіваюся, знайти її буде не дуже важко.

Пітер кивнув. Навпроти, у коморі прибиральниці, стояв внутрішній телефон. Він підійшов до нього, викликав бюро оформлення і, коли нічний черговий зняв слухавку, сказав:

— Я на чотирнадцятому. Чи є у вас на цьому поверсі вільні номери?

Реєстратор мовчав. Це був один з готельних ветеранів, найнятих на роботу багато років тому самим Ворреном Трентом. Підлеглими він попихав, до клієнтів ставився зверхньо, і досі все йому минало. Пітерові Мак-Дермотту він уже два-три рази давав зрозуміти, що зневажає новачків, надто якщо вони молодші від нього, обіймають вищу посаду та ще й привіялися з північних штатів.

— Ну, то є вільні номери чи немає? — знову запитав Пітер.

— Є номер чотирнадцять-десять, — відказав черговий. Його вимові позаздрив би спадковий південний плантатор. — Але я саме виписую його новоприбулому. — Зробивши паузу, він додав: — Не знаю, чи ви в курсі: готель уже майже повний.

У номері чотирнадцять-десять Пітер бував. Він згадав: простора затишна кімната, вікнами на Сент-Чарлз-авеню.

— Якби я заселив цей номер, ви могли б підшукати новенькому щось інше? — поцікавився він.

— Ні, містере Мак-Дермотт. У мене лишається тільки невеличкий люкс на п'ятому, а цей пан не хоче переплачувати.

Тоді Пітер твердо проказав:

— Влаштуйте на ніч цього пана в люксі, а плату візьміть, як за звичайний номер. Уранці його можна буде переселити. Я тим часом переселяю мешканця з чотирнадцять-тридцять дев'ятого в чотирнадцять-десятий. Будь ласка, негайно надішліть розсильного з ключем.

— Хвилиночку, містере Мак-Дермотт, — якщо досі реєстратор розмовляв підкреслено байдужим тоном, то тепер у його голосі забриніли ворожі нотки. — Хіба ви не знаєте, що містер Трент завів порядок, за яким...

— Зараз порядкую тут я, — різко перебив його Пітер. — І ще одне: коли вас заступатиме денний черговий, перекажіть йому, щоб підготував для мене пояснення, чому містера Веллса переселили з його попереднього номера в чотирнадцять-тридцять дев'ятий. І від себе можете додати, що в разі, коли пояснити цього він не зуміє, хай нарікає сам на себе.

Кинувши трубку, він підморгнув Крістіні.

³ 1803 р., за президента Джефферсона, Сполучені Штати придбали в Наполеона територію нинішнього штату Луїзіана разом з містом Новий Орлеан, сплативши 15 мільйонів доларів за цю колишню французьку колонію площею 827 989 кв. миль.

- [4](#) Написана 1947 року п'єса американського драматурга Теннессі Вільямса, дія якої відбувається в Новому Орлеані.
- [5](#) Параді, Алжир — райони Нового Орлеана.
- [6](#) Сазерак — міцний коктейль, суміш віскі з абсентом.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ